

Maria Pallarès Sans

familia@mariapallares.org

Entrevista a Xavier Abad

Xavier Abad és el Director de la Marató de TV3 2006. Periodista obert a la gent i a la vida, encuriós i interessat per conèixer un entorn el més vast possible. Amic conegut a la universitat ja fa uns anys i retrobat quan ell visitava la seva amiga Susanna a l'Hospital Clínic de Barcelona i jo acompanyava la meva filla Maria. Ambdues compartien una malaltia semblant, la leucèmia, i ambdues amigues varen morir en poc temps de diferència.

En compartir experiències vitals tan impactants s'estableixen lligams importants entre les persones i en Xavier Abad és una d'elles. Quan les retrobes hi ha la necessitat d'explicar coses. Així va passar fa uns dies i li vaig demanar que ens expliqués la seva experiència vital.

Com a director de La Marató de TV3, què en penses dels avenços de la ciència i de la medicina en particular?

Des de l'experiència com a persona que assumeix la direcció de la Marató 2006, i la d'aquest any és la 15a edició, la finalitat és la de recaptar fons per a la investigació i la ciència i per a les malalties que no tenen cura. La finalitat és ajudar a la recerca, que es creïn grups de recerca, tot i que això ja ho fa l'administració pública, però encara queda molt per fer i tota ajuda és poca i des de la comunitat científica i ha molt interès en recaptar fons per ajudar a determinades branques de la medicina. El que és més reconfortant és el fet que amb els diners recollits s'han creat medicines destinades a pal·liar i, a vegades, a curar i també a estudiar els components dels medicaments i la seva aplicabilitat. Així, doncs, la Marató ajuda a crear grups de recerca i que s'investigui, com per exemple, el grup de dolor crònic, que és el que es dedica aquest any La Marató.

Per què cal ajudar la recerca des de TV3?

La Marató va fer un tomb; al principi es va dedicar a la part assistencial i d'ajut a les associacions de malalts per les mancances que patien. El tomb va ser quan es va voler anar més enllà, cap a la investigació; d'aquesta manera se'n beneficien els malalts que patiran la malaltia a llarg termini.

Un tercer pas, ajuntar la recaptació de fons amb la sensibilització i difusió de les malalties. La difusió es fa no des de la por sinó des de l'empatia. La fundació de La Marató vetlla per a la distribució dels fons, no per apagar focs immediats, ni per als malats doncs això és una tasca dels polítics, sinó per fomentar la recerca mèdica en camps puntera.

Què fan els mitjans de comunicació per fomentar els valors?

L'objectiu de la Marató que està en una televisió pública, és vetllar pels valors de la solidaritat (és més que un club). Participar-hi és una de les experiències més impactants. Des de l'experiència de voluntari del telèfon, es sap que tothom aporta el què pot perquè s'està sensibilitzat. No és, però, un fet solidari del Nadal que aporta tranquil·litat durant l'any, sinó que cal assumir-lo tot l'any.

Maria Pallarès Sans

La televisió ha d'aportar altres valors, però depèn de cada mitjà. TV3, per exemple, està compromesa en aportar-los. Cal aportar respecte i tolerància per trencar la tendència humana a l'egoisme i acceptar els altres com siguin. El fet d'apropar la malaltia com fa La Marató, ensenya que la vida es pot torçar de sobte amb la presència d'una malaltia que pot portar a la mort i el coratge dels malalts i familiars en expressar les seves vivències ensenya a compartir el dolor i captar la fragilitat de la vida.

Has tingut experiències properes a la malaltia i la mort?

No personalment, però amb les edicions de La Marató sí. Em sorprèn la fredor amb que s'expliquen les coses, amb una certa normalitat; en canvi, he vist de prop el coratge dels malalts per relatar la duresa de la seva malaltia que els pot portar a la mort i conèixer les seves famílies i el seu entorn per preparar i gravar escenes per a la Marató, tot plegat és una experiència molt impactant. Per això, no és fàcil treballar a La Marató. També vaig sentir propera la malaltia i la mort de la meua companya i amiga Susanna. Treballàvem junts al programa de *La Columna* de TV3 i compartíem feina i rialles i una certa complicitat.

Què en penses de la vida?

La vida és un regal que m'han fet, els pares sobretot. És un regal que hem de cuidar i pot ser una font molt grata d'experiències i de coneixement i no sé si n' hauríem de donar les gràcies.

La vida es va fent i l'anem fent en les circumstàncies i amb la gent que hem de conèixer. M'agradaria pensar que podem gaudir de la vida amb un somriure. Em sap greu veure les males cares de la gent pel carrer, com enfadats. Per què no somriuen? Malgrat les mancances que tenim hem de gaudir del que tenim i de l' ara. Estem portats per les coses materials, quan la vida és una rialla.

En què creus?

No tinc cap tipus de creença religiosa malgrat que, per tradició, hauria de ser cristià. No tinc cap creença en un Déu superior i no ho trobo a faltar per viure. Potser ho tenen més fàcil els que creuen. Crec en el propi home i els valors que se li suposen: solidaritat, tolerància, etc.

Si més enllà de la mort hi ha una altra vida, ja me la trobaré i això no canviarà la meua manera de ser. Hi ha aspectes d'altres religions que es poden incorporar i me les miro amb respecte; hi ha religions que busquen més la interiorització (tipus el budisme) i m'interesso per la meditació, per exemple, com una eina, com fer tai-chi. La meditació em fa calmar i reposar la ment i propicia moments de calma i, tot i que costa, noto que em va bé. Per altra banda, els ritus com el del catolicisme i les deïtats no m'atreuen.

Quines qualitats valors més de les persones?

Que siguin flexibles i tolerants, curioses i encuriosides, intel·ligents, diferents a mi perquè m'aporten més. No suportó l'arrogància i prepotència, l'egoisme i la falsedat. Valoro les persones vitalistes, incloses les persones grans, les que volen aprendre, les que s'interessen per tot.

Maria Pallarès Sans

familia@mariapallares.org

Quines qualitats teves valores més?

La transparència, que a vegades em perjudica, la naturalitat, la curiositat, la comunicació amb el que em retorna de la gent i la inquietud que m'ha permès fer canvis d'orientació professional sense pors. La música, el cinema i la lectura em fan falta i m'agraden.

Si em preguntes si el meu físic m'ha condicionat, he de dir que m'ha ajudat a treballar en aquesta professió per una certa fotogènia.

M'agrada viatjar perquè m'apaivaga les ànsies de curiositat i aprenc mirant a la gent i m'agrada captar-ho tot de la gent.

La teva feina t'ha ajudat a créixer?

Molt i el fet d'haver de prendre decisions i, amb tasques de responsabilitat cal prendre-les, a vegades no resulta fàcil doncs cal triar i en la tria hi ha un risc. Però és un aprenentatge.

En aquesta vida estem sols, és un camí que hem de fer sols i, en èpoques podem estar acompanyats, però si una relació acaba hem de seguir. Això m'ajuda a no tenir apego, m'ajuda al despreniment i a tenir empatia.

Xerrar amb Xavier Abad i escoltar-lo dóna benestar. El seu somriure natural i fresc transmet vida i tendresa, els seus ulls que ho volen explorar tot deixen pas a una mirada franca i dolça. És la mirada d'un periodista enamorat de la seva professió i de la vida, la mirada d'un home jove i vital que ha après molt en el camí de la vida, però que vol seguir aprenent, que vol seguir vivint sense exigències i amb generositat.

M. Carme Sans Moyà

Barcelona, juliol de 2006